

skal i hvert Fald ikke kunne gøre noget Krav gældende overfor Banerne. Men Lovforslaget er uklart med Hensyn til, om det i nogen Grad skal forringe den tilskadekomnes eller hans efterladedes Erstatningskrav, at Manden var livsforsikret eller ulykkesforsikret, eller om det slet ikke skal berøre Erstatningskravet, saa at de paagældende skal have Forsikringssummen af det private Forsikringsselskab udbetalt uden Formindskelse af Erstatningen fra Statsbanerne. Dette er et ret vigtigt Punkt, og det forekommer mig, at som Lovforslaget foreligger, overlader man dette Spørgsmaals Afgørelse til denne Kommission. Ogsaa af denne Grund vilde jeg finde det heldigt, at Spørgsmaalet om Erstatningens Størrelse blev overladt til Domstolene.

Lovforslaget mangler en Bestemmelse om, hvorledes det skal gaa, naar der foreligger Skyld baade fra Banernes og de tilskadekomnes Side. Det vilde her være rimeligt at give Nedsættelse i Erstatningen.

Endelig forekommer det mig, at det maaske er en noget for haard Regel, man har givet for de Personers Vedkommende, som efter Banens Anlæg har anbragt Genstande i Nærheden af Banen, men dog ikke i Strid med de gældende Bestemmelser, idet man siger, at hvis disse Genstande lider Skade, skal de paagældende bære Risikoen. Jeg synes, at det maatte i hvert Fald siges, at Banen kun fritages for det særlige Ansvar efter denne Lov, men ikke i de Tilfælde, hvor der foreligger Uagtsomhed fra Banernes Side, der maa de almindelige Erstatningsregler jo føre til, at Ansvaret skal gælde.

Ogsaa paa et Par andre Smaapunkter er der nogen Uklarhed eller Utydelighed i Lovforslaget. Det kan ikke ses, om Lovforslagets Bestemmelser kun gælder for Statsbanerne og koncessionerede Privatbaner, eller det ogsaa gælder private Mænds Baneanlæg, f. Eks. Mergelbaner, Roebaner og lignende. Endelig mangler der en Bestemmelse om et ret praktisk Tilfælde, nemlig med Hensyn til Skade paa Kreaturer, der kommer ind paa Banen. Der hedder i § 9: „Jernbanernes Erstatningsansvar med Hensyn til Tab eller Skade paa indskrevet Rejsegods og andet til Befordring modtaget Gods samt levende Dyr afgøres efter de derom i vedkommende Jernbanes Takstbestemmelser indeholdte Forskrifter.“ Der sigtes vel formodentlig her efter Sammenhængen til saadanne Kreaturer, som befordres med Banen, men der kan jo komme det Til-

fælde, at et Kreatur kommer ind paa Banelegemet og bliver overkørt der, og det kan jo tænkes, at der ikke kan lægges Kreaturets Ejer noget til Last, idet Banerne ofte ikke er indhegnede, saa at Kreaturerne uden Skyld fra Ejers Side kan komme ind paa Banen. Jeg savner da en Bestemmelse for, hvorledes der skal forholdes i et saadant Tilfælde. Tilfældet falder ikke ind under Lovforslagets første Paragraffer, idet disse kun omhandler Skade paa Personer, og det falder heller ikke ind under § 7, som kun omhandler Skade paa „Ejendom, fast eller rørlig, beliggende udenfor Jernbanens Grænser“.

Den Slags mindre Ting kan vi naturligvis nærmere behandle i Udvalget, men jeg har dog villet fremføre nogle enkelte af dem, for at ogsaa andre Medlemmer af Tinget kan faa et Indtryk af, hvad Lovforslaget drejer sig om. I det hele taget maa jeg takke den højtærede Trafikminister for Fremsættelsen af Lovforslaget, thi det betyder i hvert Fald paa adskillige Punkter et Fremskridt, selv om jeg har ikke saa faa Indvendinger at gøre mod dets Enkeltheder.

**Ministeren for offentlige Arbejder (Hassing Jørgensen):** Det er en betydelig udførligere Behandling, disse Lovforslag er Genstand for, end den Behandling, der i sin Tid blev de Forslag til Del, som blev fremsat i 1913—14 og 1914—15, og dette skyldes formodentlig den Opmærksomhed, som Modstanden i Landstinget har fremkaldt. Jeg vil i Anledning af den Modstand, som i sin Tid blev rejst i Landstinget mod de Forslag, jeg fremsatte i 1913—14 og 1914—15, sige, at det er ikke som Følge af, at jeg har tiltraadt de Anskuelser, der den Gang blev hævdede af Landstinget, jeg har fremsat Forslagene nu.

Det forekommer mig stadig, at den Modstand, som blev ydet i Landstinget, var begrundet i rent juridiske og formalistiske Betragtninger, som ikke har Fulgyldighed overfor det praktiske Liv. Der er nemlig ingen Uenighed om dette, at den Mand, der lider Skade ved Jernbanedriften, skal have Skadeserstatning. Det, der var Tvivl og Uenighed om, var, hvorvidt Brandskade skulde erstattes ham af Jernbanen eller af Brandforsikringsselskabet, og der hævdede jeg — i Modsætning til Landstingets Jurister, som vilde gøre Brandforsikringsselskabet og den skadelidte identiske —, at man i Forsikrings-systemet havde et moderne Middel til at fordele en saadan Risiko ud over et stort